

991027-3

V naprosté převaze evropští filosofové uvažovali o pravdě výhradně řeckým způsobem, a navíc bez kontroly a kritiky přijali za své ony konotace, které s sebou neslo řecké slovo ALÉTHEIA. To lze považovat, vezmeme-li to obecně, za celkem pochopitelné a dokonce většinou oprávněné, protože řečtina je vůbec první filosofický jazyk v duchovních a myšlenkových dějinách (přesněji: dějích) této planety a všechny evropské jazyky (prvním z nich byla latina) se utvářely nebo přetvářely pod jejím vlivem. Nicméně právě v případě pravdy je třeba vznést zásadní námitky proti tomu, co sám řecký jazyk s sebou přináší a jakým směrem nás vede. Řecké slovo nás vede, eventuálně „táhne“ k nekritickému přijetí předpokladu (a protože nekritickému, tedy předsudku, před-pojetí), že vposledu rozhodující je jakési „jsoucí“, které je buď zakryto nebo nezakryto, zatímco ona zakrytost resp. nezakrytost je důležitá jen do té míry, do jaké je důležité samo ono zakryté resp. nezakryté. V krajním případě ovšem se pravda jako neskrytost může ukázat či vyjevit i jako neskrytost nejsoucího, ale jen jediným možným platným způsobem, totiž tak, že se nejsoucí ukáže či vyjeví jako nejsoucí (a tedy nikoli jako jsoucí).

(Praha, 991027-3.)